

Alles is een ademtochtje in het grasland

Recensie

Wiggele Wouda

Er is niets erger voor ouders dan een kind te verliezen. Vooral als dat plotseling en onverwacht gebeurt. Op brute wijze wordt dan het hart uit je lijf gescheurd. De zin van het leven en vooral de zin in het leven verdampst plots tot een nutteloos besef van het bestaan en je belandt in een soort vacuüm van onbegrip en wezenloze aanwezigheid in een wereld die er niet meer toe doet.

In een soort omhulsel van totale leegheid proberen Hessel en Anke dan ook te overleven in de tweetalige voorstelling *Koning van het grasland* door Pier21/Toneelgroep Jan Vos na het dramatische trekkerongeluk. Daarbij kwam hun zoon Jitse om het leven. Praten met elkaar doen ze niet meer. Ze drijven langzaam uit elkaar en op de boerderij proberen ze te overleven. Maar zonder ziel verloedert de boerderij zienderogen met alle gevolgen van dien.

Hessel interesseert zich na Jitses dood eigenlijk niet meer voor het bedrijf. Alles kan hem gestolen worden en kom alstublieft niet met God of de kerk aanzetten. Die troost is niet groot genoeg. Hij wandelt veel in het weiland, kijkt naar het gras, tuurt naar de einder en ontwaart vogels die hij voorheen nooit zag. Een existentieel gevoel maakt zich langzaam van hem meester. Een gevoel dat door de fascinatie voor de grutto tot uiting komt. Vooral hoe die 'vogel op stelten' kleintjes ter wereld brengt en beschermt. De natuur gaat haar gang en bekommert zich niet om het leed van de mens. De natuur heeft haar eigen wetten.

Schrijver Tjeerd Bischoff, eerder verantwoordelijk voor de voorstelling *Mansholt*, heeft op ingenieuze wijze het persoonlijke (boeren)leed weten te integreren in een voorstelling die in feite een aanklacht is tegen de industrialisering van de landbouw, vol met regels en nota's. Nu is aanklacht misschien een te groot woord, maar de voorstelling stelt zeker de vragen: waar zijn we in 's hemelsnaam mee bezig? Wat willen we nou met de natuur? We moeten met onze tijd meegaan, maar welke tijd is dat? Die van verdere modernisering of een herijking van het oerlandschap? Als de MKZ (Mond-en-Klauw-Zeer) uitbreekt en de beelden van grijpers die dode koeien in containers laten vallen op je netvlies worden gedrukt, schreeuwt het geweten om een standpunt. We zijn immers

slechts logés op deze aarde, een ademtochtje in het heelal.

In een fantastische, indrukwekkende sfeer midden in de weilanden waar een podium is opgesteld, (een mix van een Japans theehuis en een hooischuur), word je als kijker aangenaam meegezogen in die thematiek. De acteurs spelen in een open setting waar de natuur het prachtige decorum vormt. Mooier kun je het niet krijgen! Zwaluwtes vliegen heen en weer, koeien loeien in de verte en kikkers schreeuwen aan de slootkant om aandacht. En de zon? Die gaat langzaam onder en belicht de spelers in hun glansrol. Marcel Faber als Hessel ontpopt zich

De natuur gaat haar gang en bekommert zich niet om het leed van de mens. De natuur heeft haar eigen wetten

langzaam als de hoeder van het geweten. Trudi Klever als Anke pakt je met haar intense emoties bij je strot, evenals Helmert Woudenberg als haar vader: zonder woorden spelen ze het onzegbare en voel je hun machteloosheid in de schaduw van de realiteit. Joop Wittermans komt volledig tot zijn recht als de buurmanboer en als de AID'er. Tot slot verwoordt Bieneke Ehlhardt als een hinde de échte koning van het grasland: de grutto.

Koning van het grasland is een inspirerende voorstelling waarin de poëzie en de toneelkunst een wapen bieden tegen onverschilligheid en onwetendheid door regelfetisjisme. Als de natuur je lief is, moet je naar deze voorstelling.

Koning van het grasland door Pier21/Toneelgroep Jan Vos in een regie van Jeroen van den Berg. Grou, uitverkocht. Komende maanden toert het gezelschap rond als theater bij de boer. Zie www.Pier21.nl